

היא נפרדה מבעלה אך השניים כנערת־זוהר היא אשת־עסקים

הבלונדית הקשוחה

תודעת יחסי־הציבור היא ינקה מאז שחר ילדותה. בגיל 10 עברה המישפחה לרחוב אוליפנט בתל־אביב, שהיה אז בלב העיר. "הכי צפון שאני זוכרת" אומרת ישראלה. "היה רחוב בלוך. מעבר לזה היו רק חולות".

היא היתה ילדה עם "פול טיים ג'וב" אחרי הלימודים: פסנתר, התעמלות, צרפתית. "באיזשהו מקום הפכו כל לימודי האכסטרה האלה למיטרד, והתחלתי להתמרד. לא היה לי זמן להכרים וסבלתי מעודף תשומת לב. בנעוריי הייתי חתיכה, אבל לא כמו היום. הייתי ילדה יוצאת דופן. אהבתי את זה, אהבתי לעשות דברים שלאחרים נראו מוזרים".

"זה התחיל עוד לפני התיכון. קיבלנו בבית חינוך מסורתי ולמדתי בבית־ספר עממי רתי. החלטתי שלא מוצא חן בעיני להיות רתית והתנהגתי הפוך ממה שציפו ממני. בתקופת התיכון החלטתי שתילכושתי אחידה זה לא בשבילי. חתכתי את השרוולים של החולצה הכחולה, במקום המיכנסיים הכחולים לבשתי ג'ינס משופשפים. חיפשתי בכל מחיר דרך להתבלט.

כדירה שני חררי־שינה לכל זוג וסאלון ומיטבה משותפים. שנה אחרי הנישואין נולדתי אני, וכך גידלו אותי ארבעה הורים. כשהייתי בת 3 נולדה בת דורתי, ורק כאשר נולדה אחותי אילנה עברו שושנה ודויד לדירה משלהם.

"השקיעו בי המון פיננק, כי הייתי הילדה הראשונה של הרביעייה. כולם טיפלו בי, כולם עסקו בי 24 שעות ביממה. תמיד היו שואלים אותי איך אני לא מתבלבלת בין הארבעה. מעניין, אבל אף אחת מאיתנו, הילדות, לא התבלבלה. הם אמנם מאוד דומים עד היום, וכשהיו צעירים אי־אפשר היה להבדיל ביניהם. כל הזכרונות שלי מלאים בקוריוזים בגלל־דמיון הזה.

"כעת רוד נפטר, ומאז שמת משהו קרה. אנחנו מישפחה מאוד קרובה, מאוד מלוכדת, אבל כעת זה אף פעם לא יהיה כמו פעם. כשהוא היה בחיים".

להתבלט בכל מחיר

אביה של ישראלה, מרדכי שיפמן, הוא איש יחסי־ציבור, ואת

ישראלה שטייר בבית אשת העסקים המצליחה מקפידה על הופעה חיצונית גם בביתה. יש לה שמלות יקרתי־ערך ובגדי מארחת. שאתם היא

לובשת גם בחררי־חדרים. לעולם אינה נועלת נעלי־בית ובאופן קבוע מקפידה לנעול נעלי עקב. ישראלה נחשבת למארכת למופת ואת קירות דירתה השכורה בת ששת החדרים מקשטות תמונות יקרות ערך.

כשאתה נכנס לחדר השינה שלה. לא מצפות לך הפתעות רבות: מיטת ענק ומראתי־ענק. מה שבאמת מפתיע ברירה הוא אוסף הציורים התלויים על הקירות. של אמנים מהשורה הראשונה. אתה, הנאבק יומיים בכלאגן בארוך הבגדים שלך, גם אם אין לך יותר מדי בגדים. שואל את עצמך היכן היא מאכסנת את כל הבגדים שלה. התעלומה נפתרת כאשר היא פותחת את אחד החדרים. ואתה עומד נדהם נוכח טעף הבגדים התלויים על הקולבים. חדר שלם מיועד לבגריה של ישראלה שטייר: "ואלה", היא אומרת בחיזוק, "רק בגדי־הקיקי. את בגדי החורף ואת הפרוות אני מאחסנת במקום מיוחד מחוץ לבית".

כשאתה נכנס לחדר השינה שלה. לא מצפות לך הפתעות רבות: מיטת ענק ומראתי־ענק. מה שבאמת מפתיע ברירה הוא אוסף הציורים התלויים על הקירות. של אמנים מהשורה הראשונה. אתה, הנאבק יומיים בכלאגן בארוך הבגדים שלך, גם אם אין לך יותר מדי בגדים. שואל את עצמך היכן היא מאכסנת את כל הבגדים שלה. התעלומה נפתרת כאשר היא פותחת את אחד החדרים. ואתה עומד נדהם נוכח טעף הבגדים התלויים על הקולבים. חדר שלם מיועד לבגריה של ישראלה שטייר: "ואלה", היא אומרת בחיזוק, "רק בגדי־הקיקי. את בגדי החורף ואת הפרוות אני מאחסנת במקום מיוחד מחוץ לבית".

הופעה מטעה

ישראלה שטייר היא דמות ידועה בחיי החברה של תל־אביב. לכל מקום שאליו היא מגיעה מושכת רמותה הנאה תשומת לב. להגים עוצרים בכבישים כדי להתכונן בנהגת הבלונדית ובמכונת־הספורט המיוחדת שלה. כל זה יכול היה ליצור את הרושם כאילו מדובר בעוד גברת מנווה־אביבים, שבעלה מפנק אותה. או בעוד נערת־זוהר שהגיעה בטעות לתל־אביב במקום לניו־יורק, אך מאחורי ההופעה

היא נראית כמו יצאה מתוך הסדרת הטלוויזיה דאלאסי. כלוני דינית, רזה, לבושה תמיד — אבל תמיד — כבגדים מהממים שתוויתם של מעצבי־עילית מורבקת אל צידם הפנימי.

אם מישהו חשב לתומו כי יצורים כמו "סו אלן" או "פאמלה" קיימים רק בסרטים. הרי שהנה באה אשת־העסקים ישראלה שטייר, ומוכיחה שלא צריך להרחיק לכת לדאלאס או להוליווד כדי לפגוש אשה שלעולם לא תתפוס אותה חלילה וחס "לא לבושה". לעולם לא תתפוס אותה בג'ינס ובחולצת טי. לעולם לא תראה אותה במכנסיים או בשמלה מרושלת. היא תמיד לבושה טיפ־טיפ, מסורקת טיפ־טיפ, מאופרת טיפ־טיפ וגם מכונית־ספורט שבה היא נוהגת בת טיפ־טיפ. דירתה השכורה בת ששת החדרים בשיכון בבלי בתל־אביב גם היא טיפ־טיפ.

מערכת הרחיבים הקוננציונאלית והלא מפוארת מונחת בדיוק במקומה. אפילו הכורסה אינה נוטה ימינה או שמאלה. הצעצועים בחדרו של גילי, בנה הקטן, מסודרים על המדף כחיילים. היא מגישה כיבוד ריאטטי של ירקות חתוכים ביד אמן לצד רוטב פיקנטי וכוס יין לבן משובח. הכריות ההודיות הזורקות כביכול ברישול על הרצפה, אינן משלות אף לא לרגע: גם הן מונחות בדיוק במקום שיעידה להן ישראלה שטייר.

כדייקט בבניה ישראלה שטייר בחזית מלון הדירות ימית, ההולך ומוקם על הטיילת בתל־אביב. היא שותפה בחברה שתקים את בית המלון ותנהל אותו כשיקום.